před těmito úřady všeobecné zásady ovládající administrativní řízení vůbec. I pro demobilisační výbory jest v důsledku toho závazným princip slyšení stran, podle něhož provésti jest řízení za součinnosti strany tak, aby mohla svoje stanovisko uplatniti a svoje tvrzení prokázati.

Stěžovatelé namítají, že tohoto principu nebylo žalovaným úřadem šetřeno. Jejich tvrzení o celém stavu věci a o tom, že jim nebyla dána příležitost, aby k výsledkům úředního šetření zaujali svoje stanovisko a mohli dokázati důvodnost svých nároků, není žalovaným úřadem, jenž odvodního spisu nepodal, popřeno a není také před nejvyšším správním soudem, jenž nemá administrativních spisů následkem toho, že je žalovaný úřad nezaslal, ani jinak vyvráceno, a jest je proto položiti za základ kognice nejvyššího správního soudu.

Je-li však za správné pokládati údaje stěžovatelů, že neměli v řízení možnost účinně hájiti svoje nároky na podporu, pak je důvodnou jejich námitka, že v řízení předcházejícím naříkaným rozhodnutím porušena byla zásada slyšení stran, jak výše o ní jest řeč, a bylo proto naříkané rozhodnutí dle § 6, odst. 2 zákona o správním soudě zrušiti, aniž bylo třeba reagovati na ostatní vývody stěžovatelů.

Č. 268.

Živnostenské právo: * Posuzuje potřebu obyvatelstva ve smyslu § 18, odst. 3 živn. ř., může úřad přihlížeti také ke koncesi po právu trvající, ale skutečně neprovozované.

(Nález ze dne 12. prosince 1919 č. 6595.)

Prejudikatura: víd. nál. ze dne 29. listopadu 1915 č. 6634, Budw. č. 11.138 A.

Věc: Josef Stěňka v Heřmanově Městci (adv. Dr. Josef Blumenkranz z Prahy) stran odepření koncese hostinské.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím odepřel žalovaný úřad, potvrdiv rozhodnutí první stolice stěžovateli udělení koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické v jeho domě č. 260 v Heřmanově Městci na základě § 18 živn. řádu již z toho důvodu, že potřeba obyvatelstva zřízení takové živnosti nevyžaduje, mohouc býti, je-li zde jaká, kryta platnou dosud pro ten dům koncesí Jany Salfické. Jak koncese té využíti, po případě vzdání se téže docíliti, jest úplně soukromoprávní věcí zájemníků.

Rozhoduje o stížnosti proti tomu podané, uvážil nejvyšší správní soud toto:

Podle správních spisů jest nesporno, že pro dům č. 280 v Heřmanově Městci udělena byla koncese hostinská osobě třetí, že tato koncesi nevykonává, že se koncese nevzdala a také že jí úřadem odňata nebyla.

Jestliže za těchto nepopřených okolností stížnost hájí názoru, že ona prve udělená koncese zanikla a to právě tím, že se již po delší dobu neprovozuje, nelze pro tento názor nalézti v zákoně opory. Z ustanovení

§ 57, odst. 2 řádu živn., dle něhož při živnostech tam uvedených, mezi nimi také při živnosti hostinské, úřad může koncesi odňati, nepočne-li se živnost taková do šesti měsíců provozovati nebo přeruší-li se provozování později po dobu stejně dlouhou, jest naopak zcela jasno, že zaniknutí živnosti není podle tohoto předpisu přímým, ze zákona samého plynoucím důsledkem neprovozování, nýbrž že zákon toliko zmocňuje úřad, aby za podmínek uvedeného předpisu koncesi odňal; nastává tedy zánik teprve výrokem příslušného úřadu. Zákon také nijak nerozeznává, z jakého důvodu se s provozováním živnosti nepočalo aneb provozování později bylo přerušeno, i jest tedy tento důvod pro posouzení otázky dalšího trvání koncese fakticky neprovozované zcela nerozhodný. Poněvadž pak koncese svého času pro dům č. p. 260 udělená dle spisů ani výrokem úřadu na základě § 57, odst. 2 ani z jiného zákonného důvodu nepominula, mohl žalovaný úřad právem vycházeti z předpokladů, že koncese ta posud po právu trvá.

I zbývá jen zkoumati, zdali úřad tím, že při posuzování potřeby místní přihlížel k právní existenci oné ve skutečnosti neprovozované koncese, nepřekročil ony meze, jež jsou jeho volnému uvažování vytčeny výslovnými předpisy aneb aspoň patrným úmyslem zákona. Direktiv o tom, jak při zkoumání místní potřeby postupovati, zákon neobsahuje i lze vodítko pro odpověď k oné otázce hledati jen v podstatě věci samé, t. j. třeba uvažovati, zdali právní trvání koncese neprovozované může míti vůbec nějaký význam na uspokojení místní potřeby. V tom směru dal nejvyšší správní soud za pravdu vývodům odvodního spisu žalovaným úřadem podaného, poukazujícím k tomu, že pokud koncese po právu trvá, zůstává i možnost, že jí bude ještě využito, pominou-li překážky, — na témže domě, nebo eventuálně, bude-li do jiné místnosti způsobem přípustným přenesena, na místě jiném, ale ještě v obvodu, na který pro posuzování místní potřeby bráti jest zřetel.

S tohoto hlediska jeví se i pouhá právní existence živnosti, ve skutečnosti neprovozované, okolností, která za jistých podmínek může nabýti praktického významu pro uspokojení oné potřeby obyvatelstva, jakou má živnostenský řád v § 18 na mysli a neodporuje tudíž duchu a intenci zákona, jestliže žalovaný úřad k této okolnosti při posuzování oné potřeby přihlédl. Ocenění této okolnosti v souvislosti s ostatními skutečnostmi daného případu náleží k usuzovací činnosti správního úřadu a nejvyšší správní soud není povolán, aby v tomto směru úsudek úřadu přezkoumával anebo dokonce nahradil úsudkem svým.

Ježto stížnost obrací se proti naříkanému rozhodnutí jedině z důvodu, že přihlíželo k oné neprovozované koncesi pro dům č. p. 260 před časem udělené, výtky v té příčině vznesené jsou však, jak z hořejších úvah vysvitá, neodůvodněny, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 269.

Vyživovací příspěvek: Odvolání podané v 60denní lhůtě přímo u zemské vyživovací komise a touto teprve po uplynutí lhůty oné okresní vyživovací komisí postoupené nelze považovati za podané včas.